

1883-09-09

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Elise Schouw

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Læsevejledning

Brevet er transskriberet fortløbende

Foto 1 viser side 4 og 1

Foto 2 viser side 2 og 3

Afsendersted:

Civita d' Antino

Omtalte personer:

Susette Cathrine Holten

Conrad Schouw

Elise Schouw

Titus Schouw

Joakim Skovgaard

Niels Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 33 nr. 17

DOKUMENTINDHOLD

Joakim Skovgaard takker for tante Elise Schouws beskrivelse af Conrad Schouws dåbsdag (se Mappe 33 nr. 7). Han fortæller at han er blevet tynd, men det glæder ham, at høre, at Susette Skovgaard er blevet fedet op hos Elise Schouw og Titus Schouw på Østrø i Sverige. Han fortæller om myggestik og en tur til Vesuv.

TRANSSKRIFTION

Mappe 33

Brev nr. 17

Civitantino 9 Sept 1883

Kjære Tante! Mange tak for Dit herlige brev og hjærtelig tillykke med Conrad, jeg håber han har modtaget det ilustrede katalog, som jeg sendte ham i håb om at det må virke til hans kunstsans tidlige udvikling. Her har vi nu det herligste vejr, dvs. mest om morgenen, om eftermiddagen kommer der tit drilagtige skyer op, så den dagstid tør jeg ikke rose, den kunde gerne tage sig det nær og blive værre endnu. Men de sidste morgener har rigtignok været strålende, nogle dygtige regnskyl har rensset luften så nu er den bedårende frisk, men minder for resten om september hjemme, jeg kommer meget til at tænke på jagtturene mellem Eders lyngbakker, når vejret er rigtig godt. Druerne er begyndt og ferskner spiser vi så mange af, som vi kan tåle, de er vidunderlige, vi har for den sags skyld også en styrtende hoben brillante brombær, men så megen forkjærlighed jeg har for dem, må jeg dog nødvendigvis give fersknerne prisen. – Jeg følte med Dig i anledning af nakkepinen. Din levende beskrivelse af dåbsdagen, som jeg nu gennød, gør mig ikke mindre længselsfuld efter atter engang at se Eder, jeg takker skyldigt for min skål, Du udbragte, jeg skal gjøre gengæld den 7de Oktober, men næppe ved snepper. Angående Ole Bangs forskrift, så efterkommer jeg trolig den del der angår bryggerne, men tager mig det til gengæld lettere med frugterne, så længe jeg lever så højt [til vejrs], som jeg gjør, risikerer jeg næppe noget ved det, kun meloner får øjne og næse mere af end mund og mave. Når dyrebeskyttelsesselskabet spørger

-2-

mig om det er ret eller kristeligt at fodre skorpioner med levende dito, trøster jeg mig med at kunne svare, at det i det mindste er katolsk, og i vor frittroende og frittænkende tid får de vist tage det svar for gode vare. Rulleål, æv! Sora 3die September. Så der var jeg skam dog lige på veje til at glemme Din fødselsdag, dette kommer da bagefter, men Du må trøste

Dig med, at havde det ikke regnet i dag var det kommet senere endnu. Nu da så uendelige mange gange til lykke kjære Tante i alle mulige og umulige retninger, nogen speciel retning ved jeg ikke af fremhæve, det skulde da være at Dine børn må vokse godt til og slægte forældrene på, særlig Dig i vægt. Jeg hører Du har haft lykken med Dig med hensyn til Cathrine, så jeg kan vente at finde en fyldig søster, når jeg engang kommer hjem. I det år og 1 dag jeg nu har været hjemmefra er jeg svunden ind til en benrad, men nu da sommervarmen er så godt som forbi og min appetit i stærk tiltagen og da jeg har isinde rigtig at have det godt her samt fede mig med søde figen, tænker jeg nok jeg skal få lidt huld på kroppen. Gid fotografiet må lykkes, ja nu er det vel færdigt for længe siden, men jeg kan da endnu håbe på at få de sendende som Du lover (om det lykkes), og jeg glæder mig meget til, der var mig en skuffelse, at det sidste, som Du også lovede mig ikke blev godt, så jeg ikke fik det. Jeg har været en brilliant tur til Napoli, Pompei, Vesuvio, Salerno og Amalfi. Det var henrykkende alt sammen med undtagelse af de kolde nattevinde på Vesuvio og myggene i Amalfi, jeg tror de kan concurre med Fredensborg myg og vinde prisen. Om aftenen slog jeg

-3-

alle dem ihjel, som jeg så i stuen, men aldrig så snart have jeg slukket lyset førend det begyndte bzzmm--- bzzmm---!!! og jeg gav mig vanvittig mange på skalden og over hænderne, for det var de søgte steder. Jeg ramte mange men det forslog ikke, om morgenen lå ligene strødte alle vegne, men sengeomhænget var fuldt af blodtunge mæskede myg og jeg havde i løbet af to nætter fået 114 myggestik i panden og tilsvarende mange på hænderne. Det var for galt, jeg tog sporenstrgs til Napoli, men der måtte jeg 3 nætter i træk op at bade hænderne, de kløde så nederdrægtig. Ellers var Amalfi fortryllende og middelhavet som skvulpede ind vidunderligt. Ved bordet forsøgte en skotsk dame at conversere mig, hun var ikke længere purung, men skønt vi talte alle mulige sprog i samme sætning blev det ikke til meget. Ja på den rejse talte jeg italiensk, fransk, tysk, engelsk og endte med at give undervisning i dansk 3 samfulde timer i rad; det var til 2 italienere i diligensen fra Rocca Secca til Sora. Nu går det nogenlunde med italiensk, jeg coresponderer således med familien i Civita d'Antino, vi kan så godt lide hinanden, men når jeg kommer sammen med andre nationer løber min tale sammen til en bænkevælling af alle mulige tungemål. Du begriber vel ikke at det er så hedt mellem familien i Civita og mig, men der er naturligvis en skøn jomfru med i spillet. Fra Pompei kørte 3 tyskere, mand og kone og en ven, og jeg en dag kl. 3 om eftermiddagen; en times tid senere standsede vi ved foden

af Vesuv. Der kom det straks til skænderi med føreren, han havde forstået at vi kun vilde til den nye glødende lava på siden af bjærget, men vi vilde til toppen. I den anledning måtte vi lade en dreng løbe tilbage efter fakler, da vi i så tilfælde ikke kunde nå at vende tilbage inden natten. Det havde været meget fornuftigere at have taget æsler isteden for vogn da æsler kan gå mange gange længere op af bjærget. Tyskerne var [?smældene] gale i hovedet, men vi gik da trøstigt på. Først over store strækninger aske hvor træer og buske blev sparsommere og

-4-

sparsommere, så over forvreden og kantet lava hvor den lille frue vendte benene i vejret nogle gange og manden skældte føreren ud fordi han løb for rask. Så kom vi til aske igen, den var god at gå på i begyndelsen, så fruen afslog de tilbud som ophalerne gjorde hende, hun vilde nok kunne sige hjemme, at hun havde besteget Vesuv på sine egne ben uden hjælp. Asken blev imidlertid værre og værre, dybere og stejlere, hendes mand måtte tage hende ved hånden. Så faldt mørket på og hun blev træt, dvs. kun i knæerne forsikrede hun. Ved hvert tiende skridt måtte hun puste og hvile i 20 minutter, føreren måtte have fat i den anden hånd og drengen som var kommen med faklerne måtte skyde bag på. Det hjalp lidt, men så faldt den anden herre over lavastumperne så nu måtte faklerne tændes. Imidlertid blev skød de røde lysninger fra toppen højere og højere i vejret, drønene kunde høres og asken vi gik på var varm hist og her. Langt om længe nåde vi op, men jeg skal ikke trætte Dig med naturbeskrivelse, forestil Dig blot det skinbarlige helvede kun uden djævl, eller hvis Du kender at smide heksemel i kakkellovnen, dog dertil må lægges springvand af glødende stene og fra jorden sovlos og røg. Dette liflige skue belyst af månen, medens byerne ved foden af bjærget slyngede sig som tindrende rader om bugten, nød vi da i en stiv time, jeg havde lært det udenad på et kvarter så de andre trekvarter måtte jeg snakke godt for min mave, som råbte på mad og for min ryg som frøs. Tyskerne var ikke til at rive fra dette kolosal, vunderschöne, famøse skue, mand og kone svæved åndelig sammen i den syvende himmel, havde de bare også gjort det legemligt, kunde jeg dog vendt hjem til et godt måltid. Den gode vin fra Vesuv, som vi havde med trøstede en hel del, og da vognene væntede kunne de ikke blive der hele natten, så omsider tiltrådte vi tilbageret. Da månen nu lyste stærkt kunde det gå [?] og det gik da også ret gesvint til vognen som så førte os alt hvad hestene kunde rende; grådige som vi var, til et rigeligt måltid. Jeg tror sikkert at galopaden ned ad bjærget reddede mig fra forkølelse. Nu beder jeg Dig hilse Onkel, børnene, Fru Schindel og Frøken Krogh og Frk. Moltke og Niels om de er hos Dig endnu. Lev nu så

vel som muligt, Din hengivne Joakim Skovgaard.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 32 Nr. 17

[illegible]

